

GEEF DE MOED NIET OP

Inhoud

Ten geleide door Kazue Arakawa: Laten we leven als Toyo-san 9

‘Wees gerust, morgen komt een nieuwe dag’

– Mijn levenspad 13

Mijn moeder (1) 31

Met mijn ogen dicht 32

Levenskracht 33

Aan mijn zoon (1) 34

De wind en de zonneschijn 35

Smelten 36

Mijn moeder (2) 37

Ik (1) 38

Antwoord 39

Aan mijn dokters 40

Aan mezelf 41

Herinneringen (1) 42

Vergeten 43

Woorden 44

God	45
Ziekenkamer	46
Voor jou (1)	47
Gezin	48
In de badkamer	49
Als ik me eenzaam voel	50
De wind, de zonneschijn en ik	51
Geef de moed niet op	52
Ik, met zesennegentig	53
Aan mijn zoon (2)	54
Spaargeld	55
Voor jou (2)	56
De lucht	57
Geluk	58
Make-up	59
Op je sterfdag	60
Ik (2)	61
De ventilator	62
Bonnen voor schouderklopjes	63

Telefoon	64
Herinneringen (2)	65
Morgen komt een nieuwe dag	66
Als ze ooit eens twee uurtjes tijd hadden	67
Het gevoel dat het de moeite waard is	68
De krekel	69
Nieuwjaarskaart	70
Koraibashi, brug waar 't geluk komt	71
Geheim	72
Dankwoord	74
Verantwoording	77
Over de auteur	79

Laten we leven als Toyo-san

Ten geleide door Kazue Arakawa*

Deze poëziebundel is het debuut van Toyo Shibata uit de provincie Tochigi. Binnenkort wordt ze honderd jaar.

Niet alleen de lezers van de rubriek ‘Ochtendgedicht’ in de krant de *Sankei Shinbun* kijken altijd vol ongeduld uit naar de gedichten van Toyo-san. In feite doe ik dat, als degene die de selectie maakt, misschien nog het meest van al. Als tussen de vele postkaarten met inzendingen een gedicht van Toyo-san opduikt, voelt dat even verkwikkend als een aangename bries.

O ja, laat ik ook leven zoals Toyo-san, denk ik dan. En ook al heb ik met niemand een afspraak, toch ga ik iedere ochtend voor de spiegel staan om lichte lippenstift aan te brengen. Want eigenlijk heb ik toch een afspraak: met mezelf, die wil leven volgens Toyo-sans voorbeeld.

Hoe geweldig moet het niet zijn nog steeds over zo’n jeugdige frisheid te beschikken? Ook in de wereld van pro-

* Kazue Arakawa is dichteres en doet de selectie van ‘Ochtendgedicht’ voor de *Sankei Shinbun*.

fessionele dichters is dat hoogst uitzonderlijk.

Ik heb deze verzamelde gedichten van Toyo-san altijd binnen handbereik, ze zijn voor mijn geest als dagelijks brood.

Dank u, Toyo Shibata, prachtig toonbeeld voor ons vrouwen, en moederlijke toeverlaat voor alle mannen.

Toyo Shibata, 98 jaar

Wees gerust, morgen komt een nieuwe dag – Mijn levenspad

Meiji, Taisho, Showa, Heisei – vier verschillende keizers op de troon, één eeuw heb ik geleefd. Van aardbevingen tot luchtbombardementen, alles maakte ik mee. Tijdens de luchtaanvallen door de Amerikaanse B-29 bommenwerpers zat ik in de schuilkelder met een zuigeling in mijn armen en stond ik duizend angsten uit. Soms dacht ik dat ik dood zou gaan. Soms wilde ik zelf dood, gekweld door pesterijen, verraad of eenzaamheid.

Er was ook het droevige, spijtige afscheid van mijn moeder, die uit eigen beweging naar het bejaardenhuis ging omdat ze ons ‘niet nog meer tot last wilde zijn’, en de ongerustheid bij mijn operatie voor groene staar, toen ze me vertelden dat ik misschien volledig blind zou worden.

Momenteel woon ik alleen. Zes dagen per week komt een verzorgster bij me thuis, één dag mijn zoon Ken'ichi van vierenzestig. Ik geef het eerlijk toe: als ze weer weggaan, voel ik me eenzaam en verdrietig. Vooral als het uur van

1913. Met mijn moeder, toen ik drie was. In die tijd leidde ik een comfortabel leven.

1944. Huwelijk met de man die
op het eerste gezicht verliefd
op me werd. Dagen van geluk
volgden elkaar op.